

Хуан Посадас

ВІЙНА ТА ЛІКВІДАЦІЯ КАПІТАЛІСТИЧНОЇ СИСТЕМИ У СВІТОВОМУ МАСШТАБІ

6 грудня 1979 р.

Переклад українською: редакція часопису "Ядерні Добровольці" https://t.me/nuclear_volunteers
Опубліковано українською секцією Marxists.org: У лютому 2024 р.

Нинішній процес є процесом неминучої підготовки до імперіалістичної війни. На це потрібен час, але війна може вибухнути в будь-який момент, тому що це не залежить від військової готовності імперіалізму, а від розвитку світової антикапіталістичної соціальної кризи. І ця криза розтратить капіталізм з усіх точок зору. Капіталізм збирається вступити у війну, як він її готує, на порозі революції.

Комуністичні партії капіталістичних країн це не обговорюють. Робітничі держави частково усвідомлюють ці проблеми – не всі, хоча б частина. Війна буде дуже короткою, а революція дуже швидкою. Світове революційне потрясіння буде дуже швидким. Вся Європа, Азія, Латинська Америка і частина Африки постануть як робочі держави. Це буде світовий процес розвитку – навіть якщо й не відразу.

Імперіалізм це бачить. Він готує війну не тільки через економічну кризу, а тому, що бачить цей процес. Навіть без економічної кризи, імперіалізм все одно готував би війну. Наступаючий процес повалить всю соціальну структуру капіталізму. Комуністичні партії не звикли так думати. Вони звикли до ідилічного способу мислення, сподіваючись переконати капіталістів, витіснити їх, і змусити їх змінитись або просто самознищитись. Ось як вони думають. Вони виробили цілу низку компромісів. Історія, однак, не буде миритися з цим, тому що не може рухатися вперед на цій основі. Робітничі держави ще не мають справжнього керівництва. Їх керівництво є бюрократичним, але воно наближається до того, що необхідно, навіть якщо воно ще не в змозі повністю виразити цю необхідність. Все більше і більше керівництво в робітничих державах прагне

наблизитися до необхідності, усуваючи тих, хто є перепорою на їхньому шляху або заважають кращій інтеграції людей у робітничих державах. Глибина критики Брежнєва різних радянських міністрів полягає в тому, що ці елементи, які він критикував, відокремили населення робітничих держав від загального плану і висновків, що випливають із робітничих держав (і це не лише тому, що вони злодії).

Робітничі держави повинні підготуватися до історичного антагонізму з капіталізмом. Це природно, і люди в робочих державах виховані на шляху антагонізму з капіталістичною системою. Вони не ставляться вороже до людей капіталістичних країн, а до капіталістичного ладу. За часів Сталіна це вже було попри всі обмеження самого Сталіна і незважаючи на те, що він намагався розгромити марксистську думку, будь-яку думку взагалі, навіть якщо вона була лише емпірично діалектичною. Але тим елементом, який у підсумку був розгромлений, була радянська бюрократія та сталінізм, який є вбивчим аспектом бюрократії. Але нинішня бюрократія робітничої держави має спонукати до революції. Сьогодні Радянський Союз є природним союзником прогресу, а не випадковим союзником. Це історичне об'єктивне коріння Робітничої Держави, яка робить Радянський Союз союзником прогресу. Бюрократія не має ні розуміння цього, ні необхідних соціальних інтересів, але вона й не протистоїть цьому. В цьому можна пересвідчитися на прикладі нової радянської конституції.

Нічого з цього не обговорюється в комуністичних партіях, коли це має викликати фундаментальне занепокоєння у них. Поки комуністичні партії ні беруть участь у дискусіях, мати Картера, не втрачаючи часу, каже публічно, що хтось повинен убити Хомейні! Перед усім цим Брежнєв говорить своїм міністрам, що вони корисливі, що вони працюють лише на себе, тоді як жителі країни повинні мати базові послуги в їхньому розпорядженні.

У цьому процесі оцінка значення робітничого класу, як класу, в капіталістичних країнах і вираженого у вигляді робітничих держав – це вищі форми, в яких існує робітничий клас – має велике значення. Держава трудящих представляє історичні інтереси майбутнього, і цього не може зробити пролетаріат капіталістичних країн, яким би важливим це не було. Пролетаріат в робітничих державах представляє свої історичні інтереси, оскільки він вже має пролетарську державу. Пролетаріат робітничої держави штовхає світову революцію. Немає дискусій з цього приводу ні в робочих державах, ні в комуністичних партіях.

Але в будь-якому випадку важливий пролетаріат і капіталістичних країн, тому що це центр, який спонукає соціальну боротьбу в цих країнах, і для підготовки до падіння капіталізму, коли він запусить війни.

Ми віримо не в силу тієї чи іншої комуністичної партії у капіталістичних країнах, хоча ми впевнені, що вони збираються підняти себе – і це вже почалося в італійській комуністичній партії, наприклад, але в пролетаріаті робітничих держав. Цей останній має авторитет у світі, а не німецький, італійський чи сам по собі французький пролетаріат. Вони виконують важливу функцію, але саме пролетаріат робітничих держав впливає на світ. Людство бачить у них лідерство, і воно бачить робочі держави як пролетарське світове лідерство.

Ні капіталізм, ні бюрократія не мають можливості творити історичний поступ, тому що необхідні інтелект, світова структура знання, необхідні людські стосунки та розуміння наукових і технічних ідей, які вже існують для прогресу. Все це можна знищити, але воно буде відбудоване і на кращих засадах. Усе матеріальне може бути знищено, але знання та впевненість, що уже

здобуті людством, його організованість, однорідність і згуртованість, усе це є тим, що неможливо знищити.

Травень 1968 року був виразом у даний момент етапу без керівництва, але етап, який означав опір комуністичним і соціалістичним партіям і неприйняття цих партій великою кількістю людей, які стали революціонерами поза комуністичними і соціалістичними партіями. Але оскільки вони не отримали програмної відповіді, і тому що вони не отримали жодного керівництва чи політиків, щоб керувати ними, пізніше вони розчинилися. Ці сектори 1968 року не були ні розгромлені, ні розбиті та змушені відступити, вони також не були переконані чи розформовані шляхом репресій. Їх просто обмежувала відсутність політичного керівництва, програми та цілей.

Неправда, що травень 1968 року давно в минулому. Нинішній процес є новим травнем, і це означає, що багато секторів, які не організовані в робітничі партії або профспілки виходять на боротьбу поодиночі. А частина з них - екологи. Суспільство готове до змін, отже нагальною є підготовка капіталізму до війни. Суспільство ось-ось різко зміниться.

Імперіалізм готує війну навіть попри опір деяких капіталістичних країн. Ці країни є стійкими не тому, що вони проти атомної зброї, направленої проти робітничих держав і пролетаріату, але тому що вони почуваються слабкими як капіталістичні країни та у своїй спроможності конкурувати з переодовими капіталістичними державами, які послаблюють їхню конкурентоспроможність. Такими є протиріччя капіталістичного ладу. Робітничі держави не мають цієї проблеми.

Ніякого антагонізму чи протиріч між Радянським Союзом і Китаєм немає. Проблема в іншому. Це проблема політичного лідерства. З іншого боку, в капіталістичній системі це не так. Перед ними стоїть проблема, що породжена структурою кожної окремої капіталістичної країни, буржуазією, конфронтуючою одна з одною. У робітничих державах проблема полягає в лідерстві, а не в структурних відмінностях.

З іншого боку, коли воно почне змінюватися, китайське керівництво зміниться дуже швидко. У Китаї постійно відбуваються зміни керівництва – від часів «Ста квітів» до тих величезних зрушень у продукуванні пшениці: цифри виробництва завдячують керівництву. Кадрові перестановки в Китаї обумовлені відсутністю функціонування та структури Комуністичної партії. Все це було результатом впливу радянської бюрократії, а не китайського керівництва. Це не китайська слабкість, а результат згубного впливу радянської бюрократії, яка душила китайське керівництво в його формуванні, тиснуло на нього і нав'язувало свою лінію для того, щоб зберегти китайське керівництво залежним від радянського для озброєння, військового керівництва та для інших потреб.

Війна буде відчайдушним актом з боку імперіалізму, який все ще має засоби для його запуску через обмеження робітничих держав та бюрократичні інтереси їхнього керівництва, яке не створювало необхідні комуністичні течії. Комуністичні партії капіталістичних країн, при всій їхній обмеженості, є результатом політики сталінізму. Але війна — це кінець капіталізму, і на це треба опиратися, виховувати і залучати на свій бік дрібну буржуазію. Це питання потрібно поставити, щоб підготувати робітничий клас, комуністичні партії, вчених та інженерів, за цей передвоєнний період. А також зробити війну максимально короткою наскільки це можливо і організувати якнайшвидше відродження після війни.

Ця війна не буде схожою на інші. У попередніх війнах революція відбувалася лише на завершальному етапі війни. Цього разу революція спалахне негайно, тому що совети збираються цьому сприяти і підтримувати. Умови не будуть такими, як хотів би імперіалізм. Ось чому імперіалізм прагне здійснити «бліцкриг» (блискавичну війну). Вони розуміють, що не можуть вижити інакше. Війна не буде катастрофою, як це уявляють комуністичні лідери, але принесе швидку революцію. Революція не буде чекати чотири роки, як за першої імперіалістичної війни, а буде протікати дуже швидко. Причому радянська армія і робочі держави мають підтримку мас, включену в їхню стратегію. Так само, як пролетаріат Російської Імперії, який виглядав безпорадним, але взяв владу, таким же чином північноамериканський пролетаріат читає і вчиться, незважаючи на відсутність політичного чи профспілкового життя.

Капіталізм готує війну, але капіталістичний світ не може визначити наслідки війни. З іншого боку, робочі держави можуть це вирішити і вже готові. Війна буде дуже короткою і це означатиме знищення головних центрів капіталістичної системи, тому що капіталізм не матиме сили відновитися, в той час як робочі держави природно відновляться. Якщо в попередню (Другу світову) війну і під радянським впливом, половина Європи стала комуністичною, тепер процес буде ще більш глибоким, і лідерство в Китаї буде ліквідовано.

Війна 1870 року принесла Паризьку Комуну. Війна 1914 року принесла Ради. Війна 1939 року призвела до появи 20 робітничих держав і війна у В'єтнамі ще 3 робочі держави. Війна, яку готує імперіалізм, покінчить з капіталістичною системою і з бюрократією.

Це не буде автоматичний процес, але це програма історії. Ось чому імперіалізм хотів би зробити щось величезне і залучити до цього всіх. Вони розуміють, що не можуть просто розпочати війну – війну, в якій їхні суперники перемагають. До того ж імперіалізм має справу не тільки з Радянським Союзом, а й з конкурентами всередині капіталістичної системи: Німеччина, Японія та інші капіталістичні країни теж. Це правда, що саме його класові інтереси переважатимуть у разі протистояння з Радянським Союзом, але капіталізм також має мати справу з міжкапіталістичною конкуренцією, яка є історичною конкуренцією.

Ракети, які янки хочуть встановити в Європі, не змінюють цього положення значною мірою. Європейські країни, які вже мають таке озброєння хочуть встановити інше, щоб досягти рівня СРСР. Це змусить СРСР нейтралізувати всі ці європейські країни, що дуже легко здійснити. Справа в тому, що СРСР має всі необхідні ракети. Інтерес імперіалізму полягає в тому, щоб європейські країни платили за ракети. Ось чому капіталістичні країни, такі як Німеччина, чинять опір янкі та відчують, що могли б обійтися без усього цього. Але на них мало можуть повпливати янки, тому що як капіталісти вони повинні протистояти робітничим державам в будь-якому випадку.

Це стимулюватиме тенденцію європейського капіталізму до жорсткіших дій проти профспілкової боротьби, проти комуністичних партій, з метою підготувати військовий апарат. Але капіталізм у своїй дурості не бачить різниці між міжкапіталістичною війною та війною проти робітничих держав, у яких — хоч і мають необхідні репресивні засоби — вони не матимуть підтримки і викличуть дуже швидке повстання, тому що загарбники і поневолені об'єднуються один з одним.

У рамках своєї стратегії Радянський Союз повинен буде об'єднатися з країнами, з якими він вступає у війну. Він зробив це в Німеччині, і цього разу йому це вдасться.

Європейська буржуазія хоче мати ракети янкі, щоб захистити інтереси німецьких, італійських та правлячих класів інших країн, а не тому, що вони хочуть захищати чи робити послугу для янкі... Але бази янкі там покликані захищати інтереси не лише капіталістичної системи в європейських країнах, а свої власні інтереси як капіталістів. Ракети, розміщені в Європі, будуть контролюватися янкі.

Однак, щоб контролювати всю цю мережу, від Неаполя до Бельгії, їм потрібен засіб координації, який можна встановити лише за наявності історичної довіри до режиму. Такого рівня координації не можна досягти лише військовим командуванням. Його можна досягти лише тоді, коли люди впевнені, що те, що робиться, є доброю справою. Але такої довіри американський імперіалізм не має. Половина тих, хто складає правлячі апарати, збираються втекти. Вони не відчують себе в безпеці і не мають необхідної впевненості. Вони там тому, що їм платять або зацікавлюють подібним чином, але насамперед ними рухає страх, який викликає інтерес і відповідну свідомість, яка є продуктом страху. Такої ситуації не виникає в робочих державах. Незважаючи на всі обмеження таких людей, Чаушеску в Румунії мусив оголосити на з'їзді Румунської комуністичної партії, що якщо Варшавський договір буде в небезпеці, Румунія буде поруч. І Тіто не далекий від того, щоб сказати те саме.

Багато європейських комуністичних лідерів почуваються задоволеними: *«У нас не було війни протягом 30 років»*. Вони думають, що це результат їхніх власних зусиль, але вони не говорять про війни, які відбувалися у світі, де мільйони людей померло. Вони не говорять про всіх тих, хто помер внаслідок капіталістичної системи. Вони кажуть це тому, що не було війни в Європі, і тому, що стосується їх, то вони дійсно не постраждали від наслідків воєн, що відбулися в іншому місці. Ці лідери вважають, що люди налякані війною, але насправді це імперіалізм, який наляканий війною.

Ці товариші вважають, що уникли війни! Але це робітничі держави, а не вони, уникали цього. Капіталізм справлявся поки що без війни, але тепер вона не може більше відкладатися, тому що криза поглиблюється. Зараз разом із підготовкою до війни капіталізм готується захищати себе від безробіття, а також зниження виплат по безробіттю, як це робиться в Італії. Таке відчуття, ніби почалася велика боротьба і саме таким чином капіталізм готує війну.

Це комбінований план капіталізму: установка ракет і припинення виплат по безробіттю. Якщо робітники не мають роботи, це не тому, що вони не хочуть працювати, а тому, що роботи немає. Цей процес узагальнюється; це також починається у Франції, де вони почали повертати назад робітників-іммігрантів. Коли буржуазія вживає таких заходів, які означатимуть також втрати виборчих голосів, це тому, що вони готуються до чогось іншого: війни. Вони мають все це на увазі. Оскільки вони не можуть розпочати війну, коли хочуть або як хочуть, і перш за все, оскільки вони відчують, що це означатиме їх власну ліквідацію, вони мають страхи, вагання, сумніви, і вони роблять це повільніше. Якщо це було б не так, вони б уже здійснили цей план по озброєнню (з ракетами) дуже давно.

Капіталізм шукає балансу в економіці для підготовки війни. Його криза постійно зростає. Зростає глибина революційного процесу. Імперіалізм вступає у війну в найгірших для себе умовах. Він не має справжніх союзників у світі; в кожній країні, яка є капіталістичною, люди проти.